

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w R.
z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt IV Ca (...),
w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko Zakładom Energetycznym (...) Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powód M. Z. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 20 września 2007 r. oddalającego apelację skarżącego od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 października 2006 r., którym oddalone zostało jego powództwo o zapłatę odszkodowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna, gdyż została skonstruowana w wadliwy sposób. Środek ten dotknięty jest nieusuwalnym brakiem dwóch elementów konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Brak choćby jednego z elementów wymienionych w tym przepisie stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi

(por. np. postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., IV CNP 86/06, niepubl. i postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

W skardze nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W tym zakresie skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że szkoda wiąże się z pozbawieniem go odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez pozwanego. Stwierdzenie to nie czyni zadość wskazanemu wymaganiu. Powołanie się na prawomocne oddalenie apelacji od wyroku oddalającego powództwo bez wskazania wprost wysokości poniesionej szkody, przedstawienia przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda ta została stronie skarżącej rzeczywiście wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Należy mieć na uwadze, że nieuwzględnienie powództwa bądź apelacji od wyroku, którym oddalone zostało powództwo nie może być – wbrew założeniu skarżącego – tożsamiane z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości określonego w pozwie roszczenia. Oprócz twierdzenia, że strona poniosła szkodę konieczne są zatem – jak wskazano – dalsze szczegółowe wyjaśnienia, bez których o uprawdopodobnieniu szkody w ogóle mowy być nie może. Stanowisko to zostało już w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyrażone (por. m. in. postanowienie SN z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 oraz postanowienie SN z dnia 23 października 2008 r., V CNP 26/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.).

Skarga nie spełnia ponadto wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. W skardze wskazano jedynie, że brak jest „ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a ponadto zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”. Stwierdzenie to bez dalszego przekonującego uzasadnienia nie może być uznane za zadośćuczynienie wymaganiu wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Na skarżącym spoczywa szczegółowego przeanalizowania wszelkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu wymienionego wyroku i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków. Poza

wskazaniem konkretnych środków prawnych konieczne jest także wyczerpujące wyjaśnienie dlaczego strona nie mogła i nadal nie może ze środków tych skutecznie skorzystać, którego w skardze w istocie brak (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 7 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako instrument procesowy o szczególnym charakterze należy do środków wysoce sformalizowanych, a jej sporządzenie i wniesienie objęte jest przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Z tego względu ocena spełnienia stawianych skardze przez ustawodawcę wysokich wymagań nie może abstrahować od profesjonalnego charakteru zastępstwa strony w postępowaniu skargowym i musi być odpowiednio rygorystyczna.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.